

er Pligt at beskytte de fredelige Indbyggere i det Land, med hvilket man er i Krig, mod Mishandling af Krigsmagten, og dernæst, fordi man maa sørge for, at ikke Slaphed fra Lovgiverens Side kan udøve en skadelig Indflydelse paa Disciplinen. Hyppige Overtrædelser i den Retning, som ikke blive straffede, vilde efter min Mening virke nedbrydende paa Disciplinen, men Spørgsmaalet er, om man ikke ved at gaa for langt i den Retning, ved at udvise en for stor Strengthed, netop kan bevirke det Samme som ved en forholdsvis stor Slaphed, idet, naar Straffebestemmelserne ere satte meget strengt, det meget let kan føre til, naar man ser hen til den Stemning, der er tilstede under en Krigs Førelse, at de paagjældende Befalingsmænd, der skulle paatale det, netop paa Grund af de strenge Straffebestemmelser, der findes, ere mindre villige til at paatale det, og en saadan Seen gennem Jingre fra de Overordnede Side vil let medføre netop det Samme som for slappe Straffebestemmelser. — Af Udvalget er der under Nr. 99 og 101 stillet Forslag om, at Ordene „en virkelig“ foran „Nød“ udgaa. Derfor man mener noget Andet med denne Vending end at ville gjøre et Skjønhedshensyn — om jeg saa maa kalde det — gjældende, idet man er gaaet ud fra, at en virkelig Nød ikke er noget, saa vil det jo netop gaa i den mildere Retning. Stedetfor at man efter Lovforslaget kunde, naar man paatalte en Forbrydelse, fordre, at det skulde godtgjøres, at Nøden har været virkelig, saa synes den foreslaede Redaktion at tilstede en mildere Fortolkning. Det er jo iøvrigt et Vendingforslag, hvorpaa der ikke ligger stor Bægt. — Vendingforslaget under Nr. 100, som er stillet af et Mindretal under Nr. 3, er jo ogsaa en Formildelse, men jeg skal indrømme, at efter den Motivering, jeg har hørt idag af Ordføreren for Mindretallet, saa synes der at være en Del, der taler for at slutte sig til det. — Vendingforslaget under Nr. 102, der er stillet af Udvalget, og som gaar ud paa, at Ordene fra „særlige“ og til „under lignende“ i § 154 skal udgaa, kan jeg slutte mig til. Jeg tror, at der i Lovforslaget er en Overflødighed af Betegnelser, som ikke alene uden Skade, men ogsaa med Nytte kunne udgaa af Paragrafen. — Vi komme dernæst til Vendingforslagene, som ere stillede til Paragraferne i det næste Kapitel, som handler om Tilfidesættelse af militære Pligter i Almindelighed eller i visse Forhold. Vendingforslag af et Mindretal ere stillede under Nr. 103, 104, 105 og 106. Jeg anser ikke Forandringerne for at være meget betydelige; jeg finder ingen sær Opfordring til at slutte mig til Forslagene, men jeg skal heller ikke reise nogen Modstand mod deres Vedtagelse. — Vendingforslagene Nr. 107, 108 og 109 kan jeg tiltræde. — Vi komme nu til § 160, hvortil der er stillet to Vendingforslag under Nr. 110 og 111. Det første er stillet af et Mindretal og gaar ud paa

en delvis anden Redaktion af Paragrafen; det andet er ogsaa stillet af et Mindretal og gaar ud paa, at hele Paragrafen skal udgaa. Jeg ser mig ikke istand til at tiltræde noget af disse Vendingforslag. Det forekom mig, at den ærede Ordfører ved at omtale Vendingforslaget under Nr. 110 udtalte sig i Begyndelsen af sit Foredrag paa en saadan Maade, at jeg syntes, at den ærede Ordfører vilde have nogen Banfælgelighed ved til Slutningen at komme til at anbefale Vendingforslaget. Ikke desto mindre gjorde jo den ærede Ordfører det; men jeg kan virkelig ikke tillægge hans Argumentation i Dag saadan Betydning, at det skulde kunne beoerge mig til at forandre min tidligere Stilling til dette Vendingforslag. Der er i Paragrafen, saaledes som den findes affattet, givet Bestemmelser og tydelige Forskrifter for Krigsmænds Berettigelse til at deltage enten i indbyrdes Foreninger, som angaa deres Tjenesteforhold eller politiske Sager, eller til at møde i Forsamlinger af Krigsmænd, eller til at deltage i Forsamlinger med andre Medborgere, Bestemmelser, som ere fuldt udgjømmende saavel for de Foresatte som for de Underordnede Vedkommende. Jeg tror ikke, at man let vil kunne forudsætte, at Foresatte efter denne Paragraf ville tillade sig at forhindre de dem undergivne Krigsmænd i at udøve og benytte sig af de borgerlige Rettigheder, der ere tillagte dem, for saa vidt de ikke komme i ligefrem Strid med deres militære Pligt, de særlige Forpligtelser, som paahvile dem som Krigsmænd, og en Forhindring i berettiget Udøvelse af de borgerlige Rettigheder vil jo af de Paagjældende kunne gjøres til Gjenstand for en Klage, og en affagt Dom vil jo da give den fornødne Belejning for de Foresatte, for saa vidt de ikke have været istand til at finde den i selve Loven. Saaledes som Vendingforslaget er affattet, vil det jo føre til, at den militære Undergivne ustraffet kan deltage i en Forsamling af Civile, hvori hans militære Foresatte have forbudt ham at deltage. Jeg tror, at man, naar man vil læse Vendingforslaget opmærksomt igjennem, maa faae det ud af det, og jeg er overbevist om, at det ikke kan have været de ærede Forslagsstilleres Mening. At Deltagelse i en Forsamling, der er indvarslet af en civil offentlig Myndighed, som ikke ved Indvarslingen fjendelig maatte have overfærdet sin Kompetence, ubtinget maa antages at være ufaidelig for den militære Disciplin, kan heller ikke paaftaas; men herom kan kun den militære og ikke den civile Myndighed være kompetent til at dømme. Med Hensyn til den Forbring, der forøvrigt opstilles, at der skal behøves et særligt Forbud for hvert enkelt Møde, og at et givet almindeligere Forbud kunde tilfidesættes, skal jeg, for ikke at trætte det høje Thing, henholde mig til, hvad vi have hørt udtale af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Nimestad). Den ærede Ordfører for Mindretallet søgte nærmere